

— Σιώπα! σέ παρακαλώ, σιώπα! ἀνέκραξε κρατῶν τὴν κεφαλὴν του διὰ τῶν χειρῶν καὶ τρέχων εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου, ὅπου ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἑδρας.

Ἐκείνη τὸν παρηκολούθει μὲ βλέμμα ἀδυσώπητον, ἂν καὶ τὸ αἷμα ἔρρεεν ἐκ τῆς πληγῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου της.

— Δὲν θὰ φωνάξω, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, ἐξηκολούθησε, θὰ κατορθώσης νὰ ἐξαφανίσῃς καὶ τὸ αἷμα καὶ τὸ πτώμα μου· εἶσαι τόσο ἐπιτήδειος! καὶ ἂν μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις σέ ὑποπτευθοῦν, γνωρίζεις πῶς παίζουν τὴν κωμωδίαν ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων! Καὶ θὰ ἐπιτύχῃς καὶ τὴν φορὰν αὐτήν! Λοιπὸν τί περιμένεις; Ἄ! ἐννοῶ, δὲν ἔχεις ὄπλον. Λυποῦμαι, διότι δὲν ἔχω ἐδῶ τὸ ἐγγχειρίδιόν σου, ἀλλὰ, γνωρίζεις, ἠναγκάσθην νὰ τὸ δώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην. Δὲν βλάπτει ὅμως, ὑπάρχει ἐκεῖ, εἰς τὴν θερμάστραν, παλαιὰ μάχαιρα, θὰ κάμῃ τὸ αὐτὸ ἀποτελεσμα...

Εἰς μάτην ἔκλειε τὰ ὦτά του· ὁ Λαυρέντιος ἔπρεπε νὰ ἀκούσῃ τὰς ὕβρεις ἐκείνας, κτυπῶν διὰ τοῦ ποδὸς ἀνυπομότως τὸ δάπεδον.

Αἰφνης ἠγέρθη.

— Ἀκουσον, εἶπε διὰ φωνῆς τρεμούσης, ἣν προσεπάθησε νὰ καταστήσῃ ἡρεμον, ἀρκεῖ. Δὲν θὰ σοὶ εἰπῶ παρὰ ὀλίγας μόνον λέξεις· δὲν θὰ ὑπάγῃς πλέον εἰς τὸ ἄτιμον ἐκεῖνο καφενεῖον.

— Διατί;

— Διότι δὲν μοὶ ἀρέσκει, διότι σοὶ τὸ ἀπαγορεύω... Μὲ ἀκούεις;

— Δὲν ἔχεις νὰ μοὶ ἀπαγορεύῃς τίποτε, ἀνέκραξε. Δὲν εἰμαι πλέον ἐρωμένη σου. Εἶσαι ὁ ἐραστὴς τῆς Αἰμιλίας Σουσα...

— Τότε!... εἶπεν ἐξηγριωμένος.

— Θὰ μὲ φονεύῃς;

— Ναί, τὸ ὀρκίζομαι. Ἐντὸς τοῦ καφeneίου, ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀτίμου αὐτοῦ ἐμπούρου καὶ τῶν βλακῶν θεατῶν.

— Λοιπὸν ἔστω! εἶπεν, αὖριον! ἀφοῦ δὲν θέλεις τόρα ἀμέσως... Ἐνθυμεῖσαι τὸ κατὰστημα. Θὰ σέ περιμένω...

Ἡ ψυχραιμία αὕτη, ἡ ἀγρία αὕτη εἰρωνεία τὸν κατέστησαν ἔξω φρενῶν. Ἐκαμιν ἄτακτα τινὰ βήματα ἐντὸς τοῦ δωματίου, εἶτα δὲ ἐπαυθῆνεν ἀποτόμως καὶ ἐκάθισεν. Ἐκρυψε τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς ἀκαταλήπτους.

[Ἐπεται συνέχεια]

•P.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Εἶχον ἴσως κληρονομήσει καὶ μέρος τοῦ χαρρακτῆρος τοῦ πατρὸς μου... χωρὶς ὅμως, τὸ ἐλπίζω, νὰ μοὶ μεταδοθῇ καὶ ἡ ἀνοικτεῖρμων φύσις του.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ἀπεφάσισα, χωρὶς νὰ σκεφθῶ περὶ τῶν συνεπειῶν, νὰ μὴ

ὑπηρετῶ πλέον ὑπὸ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις μὲ εἶχε κτυπήσει.

Ἦνοιξα τὴν θύραν τοῦ πτωχοῦ μας ἐνδιατήματος ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, καί, δεκαέτις, μὲ τὸ μικρὸν δέμα μου ἀνὰ χεῖρας, εὐρέθην παντέρημος ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡ μήτηρ μου κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς μοὶ εἶχεν ἐμπιστευθῇ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς μου καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας του ἐν Λονδίῳ.

— Θὰ αἰσθανθῇ ἴσως συμπάθειάν τινα διὰ σέ, μοὶ εἶπεν ἡ τάλαινα, μόνον ὅτι οὐδέποτε ἠσθάνθη τοιαύτην δι' ἐμέ. Δοκίμασον!

Εἶχον κερατῖά τινα, τὰ τελευταῖα οἰκτρὰ ὑπόλοιπα τῶν πληρωμῶν μου, ἐντὸς τοῦ θυλακίου μου καὶ δὲν εὐρίσκόμεν μακρὰν τοῦ Λονδίνου.

Ἄλλ' οὐδέποτε μετέβην παρὰ τῷ πατρὶ μου.

Ὅσον παῖς καὶ ἂν ἤμην, ἠννόουν ὅμως ν' ἀνθέξω ὅσον περισσότερον ἡδυνάμην κατὰ τῆς πείνης, ν' ἀποθάνω μυριάκις μᾶλλον ἢ νὰ προσφύγω εἰς αὐτόν.

Διότι ἠγάπων τρυφερῶς τὴν μητέρα μου.

Μήπως ἡ ἐξομολόγησις αὕτη σὰς ταράττει, κύριε Δεχόλτ; Παρατηρεῖτέ με, κύριε. Ἀναμεινάτε.

Μοὶ φαίνεται, ὅτι ὅσα εἶπον μέχρι τοῦδε δὲν μὲ καταδικάζουσι, καθ' ὃ ὑπαρξιν ἄνευ ψυχῆς προστάτιδος, εὐθὺς ἀπὸ τῆς τρυφερωτέρας μου ἡλικίας.

Τί εἶνε ὁ πατήρ δι' ἐν παιδίον, ὅταν τὸ παιδίον τοῦτο δὲν ἐθωπεύθη ποτὲ ἐπὶ τῶν πατρικῶν γονάτων καὶ δὲν ἔλαβε ποτὲ οὔτε ἐν πατρικῶν δώρον, οὔτε ἐν πατρικῶν φίλημα;

Ἐὰν συνηντῶμην μετ' αὐτοῦ ἐν δημοσίᾳ ὁδῷ δὲν ἠθέλομεν γνωρίσει ἀλλήλους.

Πιθανὸν βραδύτερον, ὅταν ἀπέθνησκον ἐκ τῆς πείνης εἰς τὸ Λονδίον, πιθανὸν τότε νὰ ἐπεκαλέσθην ἐπαιτούσα τὸν ἔλεον τοῦ πατρὸς μου... χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζω... καὶ ἴσως ἔρριψε κέρμα τι οὗτος εἰς τὴν ἐπαίτιδα θυγατέρα του, ὅπως ἀπαλλαγῇ αὐτῆς, χωρὶς ποσῶς αὕτη νὰ ἔχῃ γνῶσιν τίς ἦτο ὁ ἐλεήσας.

Ἐνυπάρχει τί λοιπὸν τὸ ἱερὸν εἰς τὰς σχέσεις πατρὸς καὶ τέκνου, ὅταν αἱ σχέσεις αὗται εἶνε ὅποιαι σὰς περιέγραψα αὐτάς;

Οὔτε αὐτὰ τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ δύνανται ν' ἀναπτυχθῶσιν ἄνευ φωτὸς καὶ ἀέρος, δι' ὧν νὰ ζωογονηθοῦν.

Καὶ πῶς νὰ κατορθωθῇ νὰ βλαστήσῃ υἱικὴ στοργὴ εἰς σπλάγχχνα τέκνου, ὅταν οὐδεὶς ἐνέσπειρε τοιαῦτα εἰς αὐτά;

Αἱ μικραὶ μου οἰκονομίαι θὰ ἐξηντλοῦντο μετ' ὀλίγον ἀκόμη καὶ ἐὰν τὴν ἡλικίαν, τὴν φρόνησιν καὶ τὴν ἰσχὺν νὰ τὰς διαχειρισθῶ φειδωλότερον εἶχον. Τί δύναται τις νὰ οἰκονομήσῃ ἐκ τοῦ μηδαμινοῦ;

Ἥμην εὐπιστος καὶ ἀνυπεράσπιστος καὶ ἔδωσα τὰ πάντα εἰς τοὺς Βοεμούς.

Δὲν εἶχόν τι νὰ παραπονῶμαι. Μοὶ ἔδιδον τὸν ἄρτον μου καὶ στέγην ὑπνου

ὑπὸ τὰς σκηνάς των καὶ εἰς ἀντάλλαγμα μὲ ἐχρησιμοποιοῦν ὡς κάλλιον ἡδύναντο.

Ἀλλὰ μετὰ τινα καιρὸν ἐπῆλθον καὶ εἰς αὐτοὺς ἡμέραι δυστυχίας.

Τινὲς τούτων ἐφυλακίσθησαν, οἱ λοιποὶ διεσκορπίσθησαν.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ τῆς συγκομιδῆς τῆς βρωονίας.

Εὐρίσκον ἐργασίαν μεταξὺ τῶν θεριστῶν αὐτῆς.

Τῆς συγκομιδῆς περαιωθείσης, ἦλθον εἰς Λονδίον μετὰ τῶν νέων φίλων μου.

Δὲν ἐπιθυμῶ μήτε νὰ σὰς κάμω νὰ πληξῇτε μήτε νὰ σὰς λυπήσω, ἐκτεινομένη περισσώτερον ἐπὶ τῆς ἀθλίας ταύτης περιόδου τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας.

Ἀρκεῖ νὰ σὰς εἰπῶ μόνον ὅτι βαθμηδὸν κατέπιπτον χαμηλότερα, ἕως ὅτου κατήντησα νὰ πωλῶ πυρεῖα εἰς τὰς ὁδοὺς.

Ἡ κληρονομία τῆς μητρός μου, ἡ ἀπαισία δι' ἐμέ καλλονή μου, μοὶ ἀπέφερεν ἱκανὰ κέρματα, ἀτινα ποτὲ χάριν τῶν πυρεῶν μου δὲν θὰ μοὶ ἔδιδον δαψιλῶς οἱ διαβάται ἐὰν ἤμην δύσμορφος παιδίσκη.

Ἡ μορφή μου, ἥτις εὐαρτο βραδύτερον νὰ προξενήσῃ τὴν δεινοτάτην τῶν συμφορῶν μου, ἦτο δι' ἐμέ τότε ὁ ἀριστος τῶν φίλων καὶ προστατῶν μου.

Δὲν εὐρίσκεται τι ἐνταῦθα, κύριε Δεχόλτ, ἐν τῷ βίῳ ὃν ἤδη περῶμαι νὰ ἀναπαραστήσω ὑμῖν, ὅπερ νὰ σὰς ἐνθυμίσῃ ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν πρό τινος χρόνου περὶ διαβάζομεν ἀμφοτέρω;

Σὰς ἐξέπληξα καὶ σὰς δυσηρέστησα τότε κατὰ τὴν ἐποχὴν ὅμως ἐκείνην δὲν μοὶ ἦτο εἰσέτι δυνατόν νὰ σὰς ἐξηγήσω τὴν συμπεριφορὰν μου.

Ἐνθυμεῖσθε τὴν μικρὰν ἐπαίτιδα, ἥτις ἐκράτει μικρὰν μεμαραμμένην ἀνθοδέσμην ἀνὰ χεῖρας καὶ ἥτις ἔτρεξε πλησίον μας, ὅπως ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐλεημοσύνην μας;

Σὰς ἐσκανδάλισα, διότι μοὶ ἐπῆλθον δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὅταν τὸ παιδίον μὰς παρεκάλεσε νὰ τῷ ἀγοράσωμεν τεμάχιον ἄρτου.

Μανθάνετε ἤδη διατί ἐπόνεσα τόσον τὸ ταλαίπωρον ἐκεῖνο πλάσμα.

Μανθάνετε ἤδη διατί ἠψήφισα τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ σὰς παρακούσω καὶ νὰ σὰς δυσαρεστήσω, τὴν ἐπιούσαν, ἀπουσίασασα ἐκ τῆς προσκλησεως ἣν μοὶ εἶχον ἀποτείνει ἡ μήτηρ καὶ αἱ ἀδελφαὶ σας, μόνον καὶ μόνον ὅπως μεταβῶ καὶ ἐπισκεφθῶ τὸ παιδίον ἐκεῖνο εἰς τὴν ἀθλίαν τοῦ κατωικίαν.

Μεθ' ὅσα λοιπὸν σὰς ἀπεκάλυψα μέχρι τοῦδε, ἀρνεῖσθε ἤδη ὅτι ἡ μικρὰ ἐκείνη καὶ δυστυχὴς ἀδελφή μου ἐν κακοδαιμονίᾳ εἶχε μεγαλείτερα δικαιώματα ἐπὶ τῆς προτιμῆσός μου;

Ἐξακολουθῶ.

Θὰ δυσαρεστηθῶ πολὺ ἐὰν σὰς ἐλύπησα.

Οἱ ἀλῆται τῶν ὁδῶν ἔχουν ἐν μέσον, πάντοτε πρόχειρον εἰς τὴν διάθεσιν των ὅπως καθιστῶσι γνωστὰς τὰς δυστυχίας των εἰς τοὺς πλουσίους καὶ φιλανθρώπους ὁμοίους των.

Δὲν ἔχουν νὰ πράξουν ἄλλο τι ἢ νὰ παραβῶσι νόμον τινὰ καὶ νὰ ἀχθῶσιν

εἶτα ἐπὶ δικαστηρίου ἐνώπιον τοῦ πλήθους.

Ἐὰν αἱ περιστάσεις ὑφ' ἃς ἐτελέσθη ἡ παῖς τῶν ἐνέχουσιν τι τὸ ἐνδιαφέρον, κερδαίνουνσι πρόσθετον ὠφέλειαν. Ἐν ἄρθρον εἰς τὰς ἐφημερίδας θὰ τοὺς καταστήσει γνωστοὺς εἰς ὅλοκληρον τὴν Ἀγγλίαν.

Μάλιστα, οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα. Γνωρίζω τὸν νόμον.

Ὅσον καὶ ἂν ἐσεθόμην αὐτόν, σχεδὸν δὲν μ' ἐπροστάτευεν. Ἄλλ' εἰς δύο διαφορετικὰς περιστάσεις ὑπῆρξεν ὁ καλλιτερός μου φίλος, διότι τὸν προσέκαλεσα.

Τὸ πρῶτόν μου ἔγκλημα διέπραξα δωδεκαετίας.

Ἦτο ἐσπέρα.

Ἦμην ἡμιθνήσκων ἐκ πείνης· ἔβρεχε κατὰ χειμάρρους, ἐπῆρχετο δὲ καὶ ἡ νύξ.

Ἐζήτουν ἐλεημοσύνην... ἀπροκαλύπτως, ὑψηλοφώνως, ὅπως μόνον λιμοκτονοῦν παιδίον δύναται ζωῶν νὰ τὸ πρᾶξῃ.

Γηραιά τις κυρία ἐφ' ἀμάξης παρεπενέθη κατὰ τῆς πράξεώς μου ταύτης τῆς ἐνοχλησάσης αὐτήν, παρὰ τὴν θύραν καταστήματός τινος.

Ὁ ἀστυνομικὸς κλητὴρ ἐξετέλεσε τὸ καθήκον του.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ νόμος μοὶ παρέσχε δειπνον καὶ στέγην ἐν τῇ ἀστυνομίᾳ.

Προσῆλθον τὴν ἐπιούσαν ἐνώπιον τοῦ ἀστυνόμου, καὶ ἐρωτηθεῖσα παρ' αὐτοῦ, τῷ διηγήθην ἐν ἐιλικρινείᾳ τὴν ἱστορίαν μου.

Ἦτο ἡ συνήθης ἱστορία μυριάδων παιδῶν ὡς ἐμέ· ἀλλ' ἐν ταύτῃ ὑπῆρχεν ἰδιαιτερόν τι στοιχεῖον πλείστου ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνδιαφέροντος.

Εἶπον ὅτι εἶχον πατέρα, ὅστις ἦτο ἡδὴ τότε νεκρός, ὅστις ἀνῆκεν εἰς τὴν ὑψηλὴν κοινωνίαν, καὶ ἐξωμολογήθην ἐπίσης ἀπροκαλύπτως, ὅπως καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ, ὅτι οὐδέποτε εἶχον ἀποταθῇ πρὸς αὐτόν ὅπως ἐπικαλεσθῶ τὴν βοήθειάν του, ἐκ τῆς ἀγανακτήσεώς μου ἐπὶ τῇ σκληρᾷ πρὸς τὴν μητέρα μου συμπεριφορᾷ του.

Τὸ πρᾶγμα ἦτο καινοφανές, ὡς φαίνεται.

Ἐδημοσίευσεν τὰ κατ' ἐμέ εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Οἱ δημοσιογράφοι ἐξυπηρέτησαν ἐπίσης τὸ συμφέρον μου, παραστήσαντές με ὡς *ωραία καὶ ἐλκυστικὴν*.

Ἀπεστάλησαν συνεισφοραὶ ὑπὲρ ἐμοῦ εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ἐν ἀξιώτιμον ζεῦγος συζύγων ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψίν μου εἰς τὸν οἶκον τῆς ἐργασίας.

Παρήγαγον ἐπὶ τε τοῦ συζύγου καὶ τῆς γυναικὸς τοῦ εὐνοϊκὴν ἐντύπωσιν... ἰδιαζόντως δ' ἐπὶ τῆς δευτέρας.

Ἦμην ἀνευ φίλων... γονεῖς δὲν εἶχον, τὰ ἐνοχλητικὰ καὶ δυσάρεστα ταῦτα ὄντα, ἅτινα ἀκολουθοῦσι μακρόθεν τὴν τύχην τῶν τέκνων τῶν καὶ τ' ἀπαιτοῦσι βραδύτερον.

Ἦ κυρία δὲν εἶχε τέκνα. Ὁ σύζυγος ἦτο σοβαρὸς καὶ ἀξίος ἀνὴρ.

Ἐζήτησαν νὰ με παραλάβουν, ἀναλαμ-

βάνοντες τὴν ὑποχρέωσιν νὰ με διδάξωσι τὰ τοῦ οἴκου.

Πάντοτε εἶχον πόθους... ἀλλ' ἡ τύχη με προέδιδεν, ὑψώσασα ἀνωτέρω τῆς θέσεώς μου ἐν τῷ βίῳ.

Ἴσως μέρος τῆς ὑπερηφάνειας τοῦ πατρός μου ἔγκειται εἰς τὸ βάθος τοῦ αἰσθήματος τούτου, ὅπερ ἐσφρίγα ἐνδομύχως μου ἀκαταπαύστως καὶ ὅπερ ἀποτελεῖ οἶονεῖ μέρος τοῦ χαρακτῆρός μου.

Ἐκεῖνος μ' ἔφερον ἐντὸς τῆς οἰκίας ἐκείνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξῆλθε μετ' ἐμοῦ.

Εἶνε τοῦτο εὐλογία ἡ κατὰ ἐπὶ τῆς δυστυχούς, ἣν βλέπετε ἐνώπιόν σας;

Δὲν εἶμαι ἱκανὴ νὰ τὸ εἶπω.

Τὴν πρώτην νύκτα ἦν διήλθον εἰς τὴν νέαν μου κατοικίαν, ἐσκεπτόμην:

—Μὲ προσέλαβον ὡς ὑπῆρέτριαν. Θὰ καταλήξωσιν εἰς τὸ νὰ με υἱοθετήσωσι.

Πρὶν ἢ παρέλθῃ ἑβδομάς ἤμην ἡ εὐνοούμενη σύντροφος τῆς κυρίας κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τοῦ συζύγου τῆς εἰς τὸ ἐμπροκίον του καταστήμα.

Ἦτο ἐντελεστάτη γυνή, μεγάλως ὑπερέχουσα κατὰ παιδείαν τοῦ συζύγου τῆς καί, δυστυχῶς δι' αὐτήν, ἀνωτέρα αὐτοῦ καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν.

Ὁλος ὁ ἔρως παρ' αὐτῇ ὑπῆρχε μόνον.

Ἄλλως τε, ἐξαίρσει περιστάσεων τινῶν καθ' ἃς ἐξηρέθιζε τὴν ζηλοτυπίαν τῆς, διηγόν, ἀρκετὰ ἀρμονικὸν καὶ ἡσυχον βίον.

Ἦτο ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἵτινες ἐγκαρτεροῦσιν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ν' ἀπατῶνται παρὰ τῶν συζύγων αὐτῶν, καὶ ἦτο καὶ ἐκεῖνος ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες δὲν γνωρίζουσιν ποτὲ τί πραγματικῶς σκέπτονται αἱ σύζυγοί των περὶ τῆς πρὸς τὸ καθήκον πίστεώς των.

Ἦ μεγαλειτέρα δι' αὐτὴν εὐτυχία ἦτο νὰ με σπουδάσῃ καὶ με ἀναπτύξῃ ἐπιμελῶς.

Διεκαίωμην ὑπὸ τοῦ ζήλου τῆς μαθήσεως καὶ ἔκαμα ταχείας προόδους.

Χάρις εἰς τὴν ἀπαλὴν ἡλικίαν μου, πρόσφορον ἔτι, ἀπέκτησα μετ' ὀλίγον τὴν λεπτότητα ἐν τῇ ὁμιλίᾳ καὶ τοῖς τρόποις, ἥτις διέκρινε τὴν κυρίαν μου.

Ἦ παιδεία καὶ ἡ ἀνατροφὴ ἐπέτρεπον νὰ φαίνομαι ὡς ἀληθὴς κυρία, καὶ ἦτο τοῦτο ἔργον τῆς γυναικὸς ἐκείνης.

Ἐπὶ τρία συνεχῆ ἔτη ἔζησα ὑπὸ τὴν φιλικὴν ἐκείνην στέγην.

Ἦγον ἡλικίαν μετὰ τῶν δέκα πέντε καὶ τῶν δέκα ἑξ ἑτῶν, ὅταν ἡ ἀπαίσιος κληρονομία τῆς μητρός μου προὔξενεσε τὸ πρῶτον στίγμα τοῦ βίου μου.

Ἐπῆλθεν ἀποφράς ἡμέρα, καθ' ἣν τὸ μητρικὸν φίλτρον τῆς κυρίας ταύτης μετεβλήθη ἀποτόμως καὶ αἰφνιδίως πρὸς ἐμέ εἰς τὴν ζηλοτυπίαν ἐκείνην καὶ τὸ μῖσος, ἅτινα ἀγνοοῦσιν ἐντελῶς τί ἐστι συγγνώμη.

Μαντεύετε τὸ διατί.

Ὁ σύζυγος εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ ἔρωτος πρὸς ἐμέ.

Ἦμην ἀθῶα, ἡμην ἄσπιλος.

Τὸ ὁμολόγησε καὶ ἐκεῖνος κατόπιν εἰς τὸν ἐξομολογήσαντα αὐτόν ἱερέα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του.

Ἀλλὰ τότε πλέον... εἶχον παρέλθει ἱ-

κανὰ ἔτη... καὶ ἦτο πολὺ ἀργὰ πλέον ὅπως μοὶ ἀποδοθῇ δικαιοσύνη.

Ὅταν διέμενα ἐν τῇ οἰκίᾳ του εἶχε τὴν ἡλικίαν ἐκείνην καθ' ἣν ὑποθέτει τις ὅτι οἱ ἄνδρες παρατηροῦσι πλέον τὰς γυναῖκας μετὰ γαλήνης ἢ μὴ μετ' ἀδιαφορίας.

Εἶχον τὴν συνήθειαν ἐπὶ τόσον μακρὸν ἤδη διάστημα νὰ τὸν θεωρῶ ὡς δεῦτερον πατέρα μου.

Ἀγνοοῦσα τὰ αἰσθήματα, ἅτινα πραγματικῶς τῷ ἐνέπνεα, τῷ ἐπέτρεπον τινὰς οἰκειότητας, ἀρμοζούσας εἰς πατέρα, αἵτινες ὁμῶς ἐφλόγιζον τὸ ἔνοχον πάθος του.

Ἦ σύζυγός του ἀνεκάλυψε τοῦτο...

οὐχὶ ἐγώ.

Οὐδεὶς λόγος δύναται νὰ ζωγραφίσῃ τὴν τρομερὰν μου καταπληξιν καὶ φρίκην, ὅταν ἡ πρώτη ἐκρηκτικὴ τῆς ἀγανακτήσεώς της ἐξέσπασεν ἐπ' ἐμοῦ, γνωρίζοντάς μοι τὴν φρικώδη ἀλήθειαν.

Γονυκλινῶς πρὸ αὐτῆς διεμαρτυροῦμαι περὶ τῆς ἀθωότητός μου.

Τὴν καθικέτευον ν' ἀποδώσῃ δικαιοσύνην εἰς τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν νεότητά μου.

Ἄλλ' ἡ ζηλοτυπία εἶχε μεταμορφώσῃ εἰς ἐρινύν τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἥτις εἰς ἄλλας στιγμὰς ἦτο ἀγαθοτάτη καὶ μακροθυμοτάτη!

Μὲ κατηγόρησεν ὅτι ἐξ ἀποφάσεως ἐνεθάρρυνα τὸν σύζυγόν της εἰς τὸ ἔνοχον αἰσθημά του καὶ διεκήρυξεν ὅτι θὰ με ἀπέβαλεν ἔξω τῆς οἰκίας ἢ ἰδία.

Ὡς πλείστοι ἄνδρες παρομοίου εὐεξήπτου χαρακτῆρος, ὁ σύζυγός της ὑπέεικεν ἐνίοτε εἰς ὁρμὰς ὀργῆς, τὴν ὁποίαν ἦτο κινδυνώδης νὰ ἐρεθίσῃ τις.

Ὅταν ἡ σύζυγός του ὕψωσε κατ' ἐμοῦ τὴν χεῖρα, ἀπώλεσε καὶ αὐτὸς πᾶν τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ κράτος.

Τῇ εἶπε ρητῶς ὅτι ἡ ζωὴ ἀνευ ἐμοῦ οὐδεμίαν εἶχε δι' αὐτὸν ἀξίαν καὶ τῇ διέτύπωσε τὴν ἀπόφασίν του τοῦ νὰ διώξῃ καὶ ἐκείνην ἐκ τοῦ οἴκου, ἂν ἐγὼ ἐδιωκόμην ὑπ' αὐτῆς ἐξ αὐτοῦ.

Ἐν τῇ ἐκρήξει τῆς μανίας του τὴν ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος... Οὐδὲν πλέον τούτου εἶδον.

Ἐντρομος καὶ φρίσσουσα ὅλη ὥρμησα ἔξω τῆς οἰκίας.

Ἐν ὄχημα διήρχετο.

Ἐρρίφθην ἐντὸς αὐτοῦ πρὶν ἢ ὁ κύριός μου προφθάσῃ ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς οἰκίας καὶ προσέφυγα εἰς τὸ μόνον ἄσυλον ὅπερ ἐγνωρίζον... εἰς μικρόν τι κατάστημα, ὅπερ ἐκράτει μία χήρα, ἀδελφὴ ὑπηρετρίας τινὸς τοῦ οἴκου ἀπὸ τοῦ ὁποίου διέφυγον.

Εὗρον ἐκεῖ ἄσυλον διὰ τὴν νύκτα.

Τὴν ἐπιούσαν με ἀνεκάλυψε.

Μοὶ ἔκαμεν ἐπαισχύντους προτάσεις· μοὶ προσήνεγκεν ἅπασαν τὴν περιουσίαν του· μοὶ ἐδήλωσεν ἀνεπιφυλάκτως ὅτι θὰ μετήρχετο πᾶν μέσον ὅπως με ἀποκτήσῃ, μεθ' ὅλην τὴν ἀντίστασίν μου, καὶ ὅτι θὰ ἐπανήρχετο τὴν ἐπιούσαν.

Τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ἐσπέρας ἐγώ, τῇ συν-

δρομή της αγαθής εκείνης γυναικός, ἥτις εἶχε αἰσθανθῇ τινα οἶκτον δι' ἐμέ, ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς νυκτός... ὡς ἔαν ἤμην ἔνοχος!... ἀπεμακρυνόμενη ἀθωρῶς εἰς τὴν ἄλλην ἐσχατίαν τοῦ Λονδίνου καὶ ἐτοποθετήθη παρ' ἐντίμῳ τινὶ οἰκοφύλακι, ὅστις ἔζη ἐκεῖ πενιχρῶς, ἐνοικιάζων δωμάτια μετ' ἐπιπλῶν.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἐγὼ ἐγκαθιδρυθεῖσα ἐν τῷ φωλεῷ μου ὑπὸ τὴν στέγην τῆς οἰκίας, ἐλευθέρᾳ εἰσέτι ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου... ἐν ἡλικίᾳ καθ' ἣν ἦτο διπλασίως ἐπικίνδυνον δι' ἐμέ ν' ἀφθῶ εἰς μόνας τὰς ἰδίας μου προσόδους ὅπως κερδαίνω τὸν ἄρτον, ὃν ἔτρωγον, καὶ τὴν στέγην, ὑφ' ἣν ἐκοιμώμην.

Δὲν ἀξίω νὰ μ' ἐπαινέσῃ τις ὅτι ἔπραξα οὕτω τότε, μεθ' ὅλην τὴν νεότητά μου καὶ εὐρισκομένη εἰς τὸ ὀξύρροπον μεταίχμιον μεταξὺ τῆς εὐχαρίστου ζωῆς τῆς Κακίας καὶ τῆς σκληρᾶς τοιαύτης τῆς Ἀρετῆς.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος μοὶ ἐνέπνεεν ἀπλῶς φρικτὴν φόβον· τὸ ἔνστικτόν μου, τὰ προαισθήματά μου, μοὶ ὑπηγόρευον νὰ προσπαθῆσω πῶς νὰ διαφύγω τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον.

Μὴ λησμονῆτε, πρὶν φθάσω εἰς τὸ θλιβερώτερον σημεῖον τῆς θλιβερᾶς ἱστορίας μου... ὅτι ἤμην κόρη ἀγνή...

Συγχωρήσατέ μοι ἐπομένως ὅτι ἐκτείνωμαι ὀλίγον κατὰ τὴν ἀφήγησιν τῶν νεαρῶν μου χρόνων.

Φρίσσω καθ' ὅσον πλησιάζω εἰς τὰ ἐπακολουθήσαντα ἔτη.

Ἀπολέσασα τὴν ἐκτίμησιν τῆς πρώτης μου εὐεργετίδος, ἀπώλεσα πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ νὰ διαγᾶγω ἐν τῷ μέλλοντι βίον ἔντιμον.

Μοὶ ἀπέμενεν ἐν τούτοις τὸ ἀσθενὲς μέσον τῆς διὰ τῆς βελόνης ἐργασίας.

Ἡ μόνη σύστασις ἣν ἠδυνάμην νὰ ἐπιτύχω τότε, ἦτο ἡ τοῦ οἰκοδεσπότου μου παρὰ τινὶ ἐμπορικῷ οἴκῳ, ὅστις ἀπησχόλει ἱκανὸν ἀριθμὸν ἐργατίδων.

Εἶνε ἀνωφελὲς νὰ σᾶς εἶπω πόσον ἡ τοιαύτη ἐργασία ἀνταμείβεται ἀθλίως... Βεβαίως θ' ἀνεγνώσατε περὶ τούτου εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Ἐν ὅσῳ ἀπήλαυον ἐντελῶς ὑγείας, εὐρισκον τὸ μέσον νὰ ζῶ καὶ νὰ μὴ βυθίζωμαι εἰς χρέη.

Ὀλίγαί κόραι θὰ ἠδύναντο ν' ἀνθέξωσιν ἐπὶ τοσοῦτον καιρὸν εἰς τὰς νοσογόνους ἐπιηρείας τῶν καταμέστων αἰθουσῶν τῆς ἐργασίας, εἰς τὴν ἀνεπαρκῆ τροφὴν καὶ εἰς τὴν παντελῆ ἔλλειψιν ζωτικῶν ἀσκήσεων.

Ἡ παιδική μου ἡλικία εἶχε διαρρεύσει ἐν καθαρῷ ἀέρι... πράγμα, ὅπερ συνέβηλεν εἰς τὸ νὰ ἐνισχύσῃ τὸν φυσικῶς εὐρωστον ὀργανισμόν μου, ἀπηλλαγμένον καὶ πάσης ἀσθενικῆς ἢ μολυντικῆς κληρονομίας.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ μου.

Ἀπώλεσα τὴν ὑγείαν μου ὑπὸ τὰς συνθήκας τοῦ βίου μου ἐκείνας.

Προσεβλήθην ὑπὸ διαλειπόντων πυρετῶν, τὴν δὲ βεβαίαν ἐκ τούτου ἀπώλειαν

μου προέλεγον αὐτοὶ οἱ συνοικήτορες καὶ γείτονές μου.

— Ἀχ! τὴν δυστυχῆ κόρην!... Δὲν θὰ βραδύνῃ ν' ἀπολαύσῃ τὸ τέλος τῶν δεινῶν τῆς!... ἔλεγον.

Ἡ πρόρρησις θὰ ἐπραγματοποιεῖτο... καὶ δὲν θὰ διέπραττον τὰς τόσας μετὰ ταῦτα πλάνας, οὐδὲ θὰ εἶχον ν' ἀνθέξω εἰς τόσας συμφορὰς τῶν ἐπακολουθησάντων ἐτῶν.

Ἀλλὰ... εὐτυχῶς ἡ δυστυχῶς, ἀδυνατῶ νὰ εἶπω... εἶχον ἐλκύσει τὴν συμπάθειαν πρὸς τὰς δυστυχίας μου νεαρᾶς ἡθοιοποῦ θεάτρου τινὸς τῶν προαστείων, ἥτις κατεῖχε τὸ ὑπὸ τὸ ἐμὸν δωμάτιον.

Ἐκτὸς ὁπόταν τὰ χρέη τῆς τὴν ἐκράτουν ἐν τῷ θεάτρῳ ὥρας τινὰς τῆς νυκτός, ἡ εὐγενὴς αὕτη ὑπαρξίς, ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἀπεμακρύνετο τῆς κλίνης μου.

Ὅσον πενιχρῶς καὶ ἂν ἠδύνατο νὰ τὸ πράττῃ, ἐκ τοῦ πτωχοῦ τῆς βαλαντίου ἐπλήρωσε τὰς ἀναποφεύκτους δαπάνας ἐν ὅσῳ διέμενον ἄνευ πόρων.

Ἡ ἰδιοκτήτρια, συγκινηθεῖσα ἐκ τοῦ παραδείγματός της, ἐδέχθη νὰ τῆς πληρῶναι τὸ ἥμισυ τοῦ ἐβδομαδιαίου ἐνοικίου τοῦ δωματίου μου.

Ὁ ἰατρός, ἐκ χριστιανικῆς φιλανθρωπίας τοῦ ἐπαγγέλματός του, δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ χρήματα διὰ τὰς ἐπισκέψεις του.

Πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ συμπληρώσῃ ἡ τρυφερώτερα περίθαλψις, μοὶ παρεσχέθη ἡ νεότης καὶ ἡ ἰσχυρὰ κρᾶσις μου συνεπλήρωσαν τὸ ὑπόλοιπον.

Κατέβαλλον προσπαθείας ὅπως ἐπανεέλθω εἰς τὴν ζωὴν... καὶ κατόπιν ἀνέλαβον πάλιν τὴν βελόνην μου.

Θὰ ἐκπλαγῆτε ἴσως ἐπὶ τῷ ὅτι, ἔχουσα φίλην μίαν ἡθοιοπὸν, δὲν ἐπειράθην νὰ χρησιμοποιήσω τὰ μέσα, ἅτινα μοὶ παρείχοντο, ὅπως ἐπιδοθῶ αὐτῇ εἰς τὸν θεατρικὸν βίον.

Ἡ παιδική μου ἀνατροφή, μὲ εἶχεν ἀληθῶς μέχρι τινὸς βαθμοῦ προαλείψει εἰς τὴν γυναικὴν τῆς θεατρικῆς τέχνης.

Ἄλλ' εἰς καὶ μόνος λόγος μ' ἔκαμε νὰ φοβῶμαι νὰ φανῶ ἀπὸ σκηνῆς, ἀλλ' ἦτο τόσον ἰσχυρὸς, ὥστε ἰσχυσε νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ αὐτῆς, ὅσον ὀλίγον καὶ ἂν ἠλπίζον νὰ εὕρω ἄλλον ἀνετώτερον πόρον ζωῆς.

Ἐὰν ἐφαίνόμην ἀπὸ σκηνῆς εἰς τὸ κοινόν, ἡ ἀνακάλυψις μου ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ὁποίου εἶχον διαφύγει, θὰ ἦτο μόνον ζήτημα χρόνου.

Ἐγνώριζον ὅτι ἡγάπα τὸ θέατρον καὶ ὅτι ἦτο καὶ συνδρομητὴς εἰς θεατρικὴν τινα ἐφημερίδα.

Συχνάκις τὸν εἶχον ἀκούσει ὁμιλοῦντα περὶ θεάτρου, ἀκριβῶς δὲ περὶ τῶν κατ' ἐκεῖνο τὸ θέατρον, ἐν ᾧ ὑπερέτει ἡ φίλη μου, ὅπερ συνέκρινεν εὐμενῶς πρὸς ἄλλας τινὰς διασκεδάσεις, αἵτινες εἶχον ἀνωτέρας ἀξιώσεις.

Ἀργὰ ἡ γρήγορα, ἂν προσεκολῶμην εἰς τὸν θίασον ἐκεῖνον θὰ μετέβαινεν ἐκεῖνος εἰς τὸ θέατρον αὐτὸ καὶ θὰ ἔβλεπε τὴν *réar ἡθοιοπὸν*.

Ἡ σκέψις αὕτη καὶ μόνη μὲ συνεφιλί-

ωπε πρὸς τὴν ιδέαν τοῦ νὰ ἀναλάβω τὴν βελόνην.

Πρὶν ἡ μάλιστα ἀναλάβω ἐντελῶς, ὅπως δυνηθῶ ν' ἀντίσχω εἰς τὴν νοσηρὰν ἀτμοσφαιρὰν τῶν καταμέστων τῆς ἐργασίας αἰθουσῶν, εἶχον ἐπιτύχει τὴν εὐμενῆ χάριν τοῦ νὰ λαμβάνω καὶ ἐκτελῶ τὴν ἐργασίαν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἀναμφισβητήτως ἡ ἐκλογή μου ἦτο ἐκλογή τιμίας κόρης.

Καὶ ἐν τούτοις, ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἀνέλαβον τὴν βελόνην, ὑπῆρξεν ἡ ἀπαισιωτέρα τῆς ζωῆς μου ἡμέρα.

Δὲν εἶχον τότε νὰ ἐπαρκῶ μόνον εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς καθημερινῆς συντηρήσεώς μου... εἶχον νὰ πληρῶναι καὶ τὰ χρέη μου.

Ὅπως κατορθώσω τοῦτο, ἔπρεπε νὰ ἐργάζωμαι περισσότερον ἀφ' ἑνός, καὶ νὰ διακτώμαι πενιχρότερον ἢ ἄλλοτε ἀφ' ἑτέρου.

Δὲν ἐβράδυνα ὅμως ν' ἀποτίσω τὴν τόλμην μου, ἐξαντληθεῖσα καὶ καταβληθεῖσα ἐκ τῆς τοιαύτης ζωῆς.

Πρωίαν τινά, ἐνῶ εἰργαζόμην, κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης καὶ τρομερῶν καρδιακῶν παλμῶν.

Κατάρθωσα ν' ἀνοίξω τὸ παράθυρον καὶ ν' ἀφήσω νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον ὁ καθαρὸς ἀήρ, ὅστις μὲ ὠφέλησεν.

Ἀλλὰ δὲν εἶχον συνέλθει ἐπαρκῶς, ὅπως δυνηθῶ νὰ διαπεράσω τὴν κλωστήν εἰς τὴν βελόνην.

Ἐσκέφθην ὅτι ἂν ἐξηρχόμην ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἡ κίνησις καὶ ὁ καθαρὸς ἀήρ θὰ συνετέλουν ὥστε ν' ἀναλάβω ἐντελῶς.

Εἶχον ἐξέλθει πρὸ δέκα μόλις λεπτῶν, ὅτε, ἐνῶ ἐβαδίζον, ὑπέστην τὴν ἐπανάληψιν τῆς προσβολῆς τῆς σκοτοδίνης καὶ τῶν παλμῶν, ἣν εἶχον ὑποστῆ πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ δωμάτιόν μου εὐρισκομένη.

Δὲν εἶδον γύρω μου κινεῖν κατὰστημα ἐντὸς τοῦ ὁποίου νὰ καταφύγω.

Ἐπειρώμην νὰ κρούσω τὸν κώδωνα τῆς πρώτης τυχοῦσης οἰκίας, ἀλλὰ πρὶν ἡ προλάβω νὰ τὸ πράξω κατέπεσα λιπόθυμος ἐν τῇ ὁδῷ.

Ἐπὶ πόσον ἡ πείνα καὶ ἡ ἀδυναμία μὲ ἀφῆκαν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ πρώτου διαβάτου ὅστις διήρχετο πρὸ ἐμοῦ;

Μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ εἶπω.

Ὅταν ἤρχισα ν' ἀναλαμβάνω τὰς αἰσθήσεις μου, ἐνόησα ὅτι εὐρισκόμην πὸ στέγην.

Ἀνὴρ τις μοὶ προσήνεγκε ρωστικὸν τιποτόν.

Τὸ ἐδέχθην καὶ παρήγαγεν ἐπ' ἐμοῦ παράδοξον ἀποτέλεσμα.

Μ' ἐζωογόνησε κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ κατόπιν μὲ ἐνάρκωσεν.

Ἀπώλεσα ἐκ δευτέρου τὰς αἰσθήσεις μου.

Ὅταν αὖθις συνῆλθον ἡ ἡμέρα ἔκλινεν.

Ἀνέκφραστος τρόμος μὲ κατέλαβεν.

Ἐκραξα εἰς βοήθειαν.

Εἰσῆλθον τρεῖς ἡ τέσσαρες γυναῖκες, αἱ φυσιογνομίαι τῶν ὁποίων ἀπεκάλυψαν καὶ εἰς τοὺς ἀπείρους ἔτι ὀφθαλμούς μου τὴν ἀτιμίαν τῆς ὑπάρξεώς των.

Ἡθέλησα νὰ ὀρμήσω κάτω τῆς κλίνης· τὰς παρεκάλουν νὰ μοι εἰπωσι ποῦ εὐρισκόμην καὶ τί μοι εἶχε συμβῆ.

ὦ! λυπηθῆτέ με!... Δὲν δύναμαι νὰ ᾄδω εἰπω περισσότερα...

Οὐχὶ πρὸ πολλοῦ ἠκούσατε τὴν δεσποινίδα Βράδον ἀποκαλοῦσάν με κόρην τῶν τριόδων.

Γινώσκετε ἤδη πῶς... καὶ διατί... ὁ δὲ Θεός, ὅστις εἶνε ὁ κριτὴς μου, ἀκούει ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν... γνωρίζετε τί ὑπέστην καὶ ἂν ἤμην ἀξία τοῦ αἵσχους μου τούτου.

Ἡφωὴ τῆς Μέρσης ἠλλοιώθη ἐνταῦθα, ἡ δὲ ἀποφασιστικότης αὐτῆς ἐκλονίσθη διὰ πρώτην φοράν.

— Δότε μοι στιγμῶν τινῶν ἀνάπαυσιν, εἶπε μετὰ σιγῆς ἱκετευτικῆς φωνῆς. Ἐὰν ἐπειρώμην νὰ ἐξακολουθήσω, αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἐπνιγόμην ὑπὸ δακρύων.

Ἐλάθε τὸ κάθισμα, ὅπερ ὁ Ἰούλιος εἶχε προωθήσει πρὸς αὐτήν, καὶ καθέσθαι ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν της, τοιοῦτοτρόπως, ὥστε οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἕτερος τῶν ἀνδρῶν νὰ δύνανται νὰ προσβλέπωσιν αὐτὴν κατὰ πρόσωπον.

Ἡ μία τῶν χειρῶν της ἐθλίβετο ἐπὶ τοῦ στήθους της, ἐνῶ ἡ ἑτέρα ἐκρέματο πρὸς τὰ κάτω.

Ὁ Ἰούλιος ἠγέρθη.

Ὁ Ὀράτιος οὐδ' ἐκινήθη τῆς θέσεώς του, οὐδ' ὠμίλησεν.

Ἡ κεφαλὴ του ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Ἰχνη δακρύων ρεόντων ἐπὶ τῶν παρειῶν του ἐδήλουν προφανῶς ὅτι ἡ Μέρση εἶχεν ἐπιτύχῃ νὰ νύξῃ τὴν καρδίαν του.

— Θὰ τὴν συνεχώρῃ;

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

LOUIS JOURDAN

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ρωμαϊκὸν διήγημα.

[Συνέχεια]

Ἀδρανὴς καὶ σχεδὸν νεκρὰ ἐκ τοῦ τρόμου, ἡ Φαῦστα ἐφάνετο ἀπωλέσασα τὴν συνείδησιν τῆς θέσεώς της καὶ οὐδὲν ἀνθίστατο. Ἀλλ' ὅτε τὴν ὠδήγησαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ θρόνου, ἔνθα ὁ Ἡλιογάβαλος ἀνέμενεν αὐτήν, ἔστη αἰφνης.

«Τί πράττετε; ἠρώτησεν»

Καὶ μὴ ἀναμένουσα ἀπάντησιν, ἔρριψε χαμαὶ τὸ στέμμα καὶ ἔσχισε τὸν πέπλον, ὃ εἶχον φορέσει αὐτὴ αἱ γυναῖκες.

Ὁ Ἡλιογάβαλος ἠγέρθη ἐκπληκτος καὶ τρέμων ἐξ ὀργῆς.

«Πῶς! ἀρνείσαι νὰ γείνης σύζυγός μου;

— Τρέμω ἀναλογιζομένη τοὺς ἐγκληματικούς σκοπούς σου.

— Προτιμᾷς λοιπὸν τὸν θάνατον, ἀπὸ τὰς τέρψεις καὶ τὰς τιμὰς;

— Ἀπόψε ποθεῖς τὴν καλλονὴν μου,

αὐριον ἴσως θὰ ζητήσης τὴν ζωὴν μου· προτιμῶ τὸν θάνατον πρὶν ὑποστῶ τὴν αἰσχύνην!

— Ἀφρων, ἀμφοτέρω θὰ τὰ ὑποστῇς, τὸ ὁμῶν!

— Σύριε, ὑβρίζεις μίαν πολίτιδα· μὴ λησμόνει ὅτι πλέον τοῦ ἐνὸς τυράννου ἔπeson εἰς τὸ αἷμα καὶ τὴν ἀτίμωσιν γυναικός!

— Ἄς τὴν συλλαβῶσι καὶ ἄς μοι τὴν παραδῶσιν δεδεμένην· θὰ τὴν ἀμείψω δεόντως.

Ὁ Εὐμορφος ὤρμησε καὶ ἔστη πρὸ τῆς κυρίας τοῦ κρατῶν ἐγχειρίδιον, ὅπερ εἶχε κρύψει ὑπὸ τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ. Δοῦλός τις ἐπειράθη νὰ τὸν ἀπωθήσῃ, ἀλλ' ἔπeson ἄλλος τις, ὅστις εἶχε συλλάβει τὴν Φαῦσταν ἀπὸ τοῦ βραχίονος, οἰκοζεν ἐκ τῆς οὐδύνης καὶ ἔφευγε δεικνύων τὸ τραπὲν αὐτοῦ στήθος.

Ἐπὶ τῇ θεᾷ ταύτῃ κραυγαὶ φρίκης ἀντήχησαν, αἱ γυναῖκες ἔφευγον κραυγάζουσαι ἢ ἐκρύπτοντο ὀπισθεν τῶν ἀγαλμάτων καὶ ὑπὸ τὰ ἔπιπλα. Πολλοί, ἐπωφελοῦμενοι τοῦ θορύβου, ἔφυγον διὰ τῶν θυρῶν τοῦ παλατίου, καταφεύγοντες εἰς τὴν Ἀγοράν. Οἱ νεώτεροι καὶ εὐρωστώτεροι ἴσταντο μεμακρυσμένοι καὶ ἐζήτουν ὄπλα.

«Φύλακές μου! ἄς καλέσωσι τοὺς φύλακὰς μου! Χίλια δηνάρια εἰς ἐκεῖνον, ὅστις φονεύσει αὐτὸν τὸν μανιώδη!»

Οὕτως ὠμίλει ὁ Ἡλιογάβαλος, ὅστις κατελθὼν τοῦ θρόνου του, ἐκρύπτετο ὀπισθεν τῶν δούλων, παροτρύνων αὐτοὺς νὰ ἐφορμήσωσι κατὰ τοῦ Εὐμόρφου.

«Συλλάβετε τὸν ἀπειθῆ, ἀλλὰ μὴ τὸν φονεύσετε, εἰ δυνατόν· ὁ θάνατος αὐτοῦ θὰ εἶναι ἥδὺς δι' αὐτόν!»

Ὁ Εὐμορφος ἐξηκολούθει φυλάσσειν τὴν κυρίαν του· ἡ δὲ διὰ τὴν Φαῦσταν ἀφροσύνη ἐδιπλασιάζε τὰς δυνάμεις του. Ἐστήριξε αὐτὴν διὰ τοῦ ἀριστεροῦ αὐτοῦ βραχίονος καὶ πάντοτε ἀπειλητικὸς ἔβαινε βραδέως πρὸς τὴν θύραν.

Αὐλικὸς τις, τολμηρότερος τῶν ἄλλων ἢ ἐπιδιώκων τὴν εὐνοίαν τοῦ αὐτοκράτορος, ἐπειράθη νὰ τὸν κρατήσῃ, καὶ τῷ κατήνεγκεν ἐκ τῶν ὀπισθεν κτύπημα διὰ σκίμματος, ὅπερ ἐξάλισε καὶ κατέρριψεν αὐτόν.

Ἡ Φαῦστα, ἀπωλέσασα τὸν ὑπερασπιστὴν αὐτῆς, συνελήφθη ὑπὸ τῶν ἀνάνδρων καὶ προσεδέθη διὰ δεσμῶν ἐκ πορφύρας.

Καὶ αὐτὸς ὁ Ἡλιογάβαλος περιέσφιγγε τοὺς δεσμούς. Φοβερὰ χαρὰ ἐζωγραφίζετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, τὰ δὲ χεῖλη του προέφερον βλασφημίας καὶ ἀπειλὰς. Ἡ Ὀκταβία συνελήφθη ἐπίσης καὶ προσεδέθη.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἡ αἰθούσα ἐπληρώθη ὑπὸ ὑπηρετῶν, σπευσάντων ὅπως παραστῶσιν εἰς τὸν θρίαμβον τοῦτον. Οἱ πρῶτοι ἐλθόντες διηγοῦντο εἰς τοὺς τελευταίους τὴν ἐπισυμβᾶσαν σκηνήν:

«Ἡ σύζυγός τοῦ Ἀρικίου ἐτόλμησε νὰ ἀντιστῇ τῷ αὐτοκράτορι· ὁ ὠραίος τραγωδιστὴς ἔσυρεν ἐγχειρίδιον ἐκ τοῦ κόλπου του, θὰ ἐκτύπα δὲ καὶ τὸν Καίσαρα, τὴν ὥρην εἶχε καταστῇ!»

Πάντες ὠμίλουν μετὰ περιφρονήσεως περὶ τοῦ θάρρους τοῦ δούλου καὶ τῆς ἀρετῆς τῆς Φαύστας.

«Μωρέ, ἔλεγεν οἰνοχόος τις αἰγύπτιος, κτυπῶν διὰ τοῦ σανδαλίου του τὸν Εὐμορφον εἰς τὸ στήθος, ἀφρων, θὰ ἔπινες εἰς χρυσὰ δοχεῖα, θὰ ἔφερες στεφάνους ἐξ ἀνθέων, θὰ ἀνεπαύεσο ἐπὶ πολυτίμου κλίνης· καὶ ἀντὶ τούτων προσετίμησες τὰς μαστιγώσεις καὶ τὴν ἀγχόνην».

Αἱ γυναῖκες, συνελθούσαι ἐκ τοῦ τρότου, ἤρξαντο καὶ αὐταὶ ὑβρίζουσαι καὶ λοιδοροῦσαι τὴν Φαῦσταν. Θόρυβος μέγας ἐπεκράτει ἐν τῇ αἰθούσῃ.

«Σιγήσατε, κορώναι, ἀνέκραξεν ὁ Ἡλιογάβαλος.»

Καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον διατελὼν ὑπὸ τὸ κράτος ζωηρᾶς ἀπασχολήσεως. Δὲν ἔπαυε θεωρῶν τὴν Φαῦσταν ἱσταμένην ἐνώπιόν του ὑπερήφανον καὶ ἀξιοπρεπῆ, καίτοι δεδεμένην.

Τὸ πρῶτον τότε, πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, ἐτόλμα τις νὰ τῷ ἀντιστῇ· ἀλλ' ἡ Φαῦστα ἠττηθεῖσα, δεδεσμευμένη, ἔμπλεως ὀργῆς ἐν τούτοις καὶ πάντοτε ὑπερήφανος, τῷ ἐφάνετο ἔτι ὠραιότερα καὶ μᾶλλον ποθητῇ. Ἀρκετὸν αἷμα ἔρρευσε· τὰ θηριώδη ἐνστικτὰ εἶχον πληρωθῇ, ἡδὴ ἐπόθει ἡδύτερον θέαμα, θὰ ἐδίδε δὲ τὸ ἡμισυ τῶν θησαυρῶν του, ἵνα ἀκούσῃ λόγους τρυφερότητος ἐξερχομένους τῶν χειλέων ἐκείνων, ἅτινα πρὸ ὀλίγων ὕβρισαν αὐτόν. Ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως ἐσίγα, ὁ δὲ πόθος τοῦ ἔρωτος ὑπερίσχυεν. Βεβαίως βραδύτερον θὰ ἐνεθυμεῖτο τὴν καταφρόνησιν τῆς γυναικὸς ἐκείνης· ἡδὴ τὴν καλλονὴν μόνον αὐτῆς ἔβλεπεν.

Συνέπεια τῶν σκέψεων του ἦν ὅτι ἔδει νὰ μεταχειρισθῇ πανουργίαν καὶ μετριοτήτα καὶ νὰ κατακτήσῃ τὴν Φαῦσταν διὰ τῆς γλυκύτητος καὶ τῶν εὐγενῶν τρόπων. Ἡ τίγρις ἔκρυψε τοὺς ὄνυχας αὐτῆς καὶ ἠτένισε τὴν λείαν της διὰ βλέμματος ὑπόουλως θωπευτικοῦ.

Προέφερε τὸ ὄνομα τῆς Φαύστας μετὰ συγκινήσεως ὡς νεανίας προφέρων τὸ ὄνομα τῆς λατρευτῆς αὐτοῦ ἐρωμένης.

Ἡ σύζυγός τοῦ Ἀρικίου, ἥτις ἀνέμενε τὸν θάνατον, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ κίνησιν ἐκπληξέως.

«Μὴ φοβοῦ, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ μετὰ μελαγχολικοῦ μειδίσματος προσπεποιημένου, μὴ φοβοῦ· οἱ δεσμοὶ οἱ δένοντες τοὺς λατρευτοὺς σου βραχίονας εἰσὶν εὐθραστοὶ καὶ δύνανται ἐν μιᾷ στιγμῇ νὰ θραυσθῶσιν, ἀλλὰ τίς θὰ θραύσῃ τὰς ἀλύσεις, αἵτινες μὲ προσδένουσι πρὸς σέ;

«Ἦδη ἐγὼ τρέμω, διότι οἱ θεοὶ μὲ κατέστησαν δούλόν σου. Νεῦσον καὶ θὰ γονυπετήσω ἀσπαζόμενος τοὺς λευκοὺς σου πόδας.»

Ἡ Φαῦστα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Ἡλιογάβαλος ἐξηκολούθησε:

«Μὲ θεωρεῖς κακὸν καὶ ἄστατον· τοῦτο λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλ' οὗτοι δὲν γνωρίζουσι τὰ μυστήρια τῆς καρδίας. Πταίω ἐγὼ ἂν μέχρι σήμερον ἡ εἰμαρμένη δὲν ἔφερον ἐνώπιόν μου εἰμὴ ὄντα ἀνίκανα νὰ προσελκύσωσι τὸν ἔρωτά μου; Ἐνθυμῇ-